

efter Justitsministeriets opfattelse ikke vil være muligt at foretage en undersøgelse af disse myndigheders forhold uden samtidig at klarlægge de forhold i Farum Kommune, som tilsynsmyndighedernes virksomhed vedrører. Det ville således efter Justitsministeriets opfattelse ikke give nogen mening at undersøge og vurdere, om tilsynsmyndighederne har levet op til deres ansvar efter den kommunale styrelseslovgivning uden samtidig at afdække og belyse de underliggende forhold i kommunen, som de nævnte myndigheder har haft til opgave at føre tilsyn med.

Det følger heraf, at der efter Justitsministeriets opfattelse ikke ville kunne blive tale om en undersøgelse af tilsynsmyndighedernes virksomhed i forhold til de sagskomplekser i kommunen, som der måtte være rejst tiltale for ved domstolene, eller som i øvrigt måtte forventes belyst under straffesagen. En sådan undersøgelse måtte derfor på forhånd begrænses til ikke at vedrøre de sagskomplekser, som der i øvrigt måtte antages at være størst interesse for en belysning og vurdering af.

I øvrigt kan der være grund til at fremhæve, at de kommunale tilsynsmyndigheder – som anført under pkt. 1 – fortsat er i gang med at behandle en række sager i forhold til Farum Kommune. Det vil selvsagt ikke være muligt at foretage en kommissionsundersøgelse af tilsynsmyndighedernes virksomhed i disse sager, før de er afsluttet fra myndighedernes side.

For det tredje bemærkes, at der vil kunne opstå en række spørgsmål og problemstillinger af straffeprocessuel og retssikkerhedsmæssig karakter i forhold til de berørte enkeltpersoner.

Som eksempel herpå kan nævnes, at der med hensyn til forhold, som anklagemyndigheden har efterforsket, men ikke rejst tiltale for, kan foreliggende en såkaldt bindende påtalebegrænsning, således at der ikke senere kan rejses tiltale for de samme forhold, jf. nærmere Hans Gammeltoft-Hansen, Strafferetspleje I (1998), side 198 ff. Det måtte derfor nøje overvejes, hvilken betydning sådanne forhold i givet fald ville have ved udformningen af et eventuelt kommissorium for en undersøgelseskommission. Det gælder særligt – men ikke kun – i tilfælde, hvor en kommission ikke alene ville skulle klarlægge bestemte hændelsesforløb, men også vurdere, om der er grundlag for, at det offentlige

søger nogen draget til ansvar for de omhandlede forhold, jf. ovenfor under pkt. 1.

Som et andet væsentligt forhold kan nævnes, at der – selv med en i princippet klar afgrænsning mellem de forhold, som behandles i straffesagen ved domstolene, og de forhold, som behandles i en undersøgelseskommission – efter omstændighederne vil kunne være tale om en betydelig sammenhæng mellem disse forhold. Der ville derfor kunne være en betydelig risiko for, at de berørte personer f.eks. under afgivelse af forklaring for undersøgelseskommission måtte komme ind på spørgsmål og problemstillinger af væsentlig betydning for vurderingen af de pågældendes strafferetlige forhold under den sideløbende sag ved domstolene.

8. Som anført ovenfor under pkt. 1 skal Justitsministeriet nedsætte en undersøgelseskommission, hvis Folketinget træffer beslutning om det, jf. lovens § 1, stk. 1, 2. pkt.

Af de principielle grunde, der er anført ovenfor, må Justitsministeriet bestemt fraråde, at der nu træffes beslutning om nedsættelse af en kommission.

Der kan samtidig være grund til at fremhæve, at Justitsministeriet – såvel ved 1. behandlingen af beslutningsforslaget som i den foreliggende besvarelse – alene har taget stilling til spørgsmålet om iværksættelse af en kommissionsundersøgelse i den nuværende fase af Farum-sagen.

Det er således – som fremhævet under 1. behandlingen – også for regeringen afgørende, at der sker den fornødne klarlægning af alle relevante aspekter af Farum-sagen. Når de igangværende sager og undersøgelser er afsluttet, er Justitsministeriet derfor helt indstillet på at medvirke til en belysning af, om der er yderligere forhold i sagen, der bør undersøges, og i givet fald under hvilke former.

Spørgsmål 26:

Kan en undersøgelseskommission forlange alle papirer, herunder politirapporter og anklagemyndighedens interne overvejelser, udleveret fra anklagemyndigheden?

Svar:

Det fremgår af § 9, stk. 1, 1. pkt., og § 16 i lov om undersøgelseskommissioner, at enhver som almindelig regel har pligt til at udlevere materialet til undersøgelseskommissionen, når kommis-